

‘Meyer is een rasentertainer die zijn lezers trakteert op snel detectivewerk, spannende achtervolgingen en tegelijk op zeer menselijke personages.’ - ELSEVIER

DEON MEYER

A person in a dark, heavy jacket is walking away from the viewer on a set of railway tracks that stretch into the distance. The landscape is a vast, open plain with tall, dry grass. In the background, there are rolling hills and mountains under a clear blue sky. To the right of the tracks, there is a small, simple building with a corrugated metal roof. The overall scene is desolate and atmospheric.

7 DAGEN

EEN BENNIE GRIESEL-THRILLER

Over het boek

'Ik zal elke dag een politieman neerschieten totdat jullie de moordenaar van Hanneke Sloet hebben gearresteerd.'

Kort nadat de SAPS, de *South African Police Services*, deze dreigmail heeft ontvangen, wordt een politieman door een sluipschutter neergeschoten. Bennie Griessel krijgt ogenblikkelijk de opdracht de zaak-Sloet te heropenen.

Hanneke Sloet, een ambitieuze advocate, is veertig dagen daarvoor in haar luxe appartement doodgestoken met een mes. De zaak is op een dood spoor beland en er zijn vrijwel geen aanwijzingen, afgezien van enkele naaktfoto's van Sloet die bij haar thuis worden gevonden. Terwijl zijn superieuren hem op zijn nek zitten, de pers zich boven op de zaak stort en de sluipschutter elke dag weer een slachtoffer maakt, neemt voor Bennie de druk steeds meer toe.

Samen met zijn partner Mbali Kaleni gaat hij op zoek naar wat de schutter en Hanneke Sloet met elkaar verbindt. Het wordt een helse zoektocht die zeven lange dagen zal duren...

Over de auteur

Deon Meyer is de bestsellerauteur van tien misdaadthrillers die zich in Zuid-Afrika afspelen. Voor hij zich fulltime aan het schrijven wijdde, werkte hij onder meer als verslaggever, persvoorlichter, creative director en internetstrategist. Zijn boeken hebben vele internationale prijzen ontvangen en zijn in 25 talen vertaald. *13 uur* werd in 2012 door *VN's Detective & Thrillergids* uitgeroepen tot 'thriller van het jaar'.

Van dezelfde auteur

Duivelspiek
Feniks
13 uur
Onzichtbaar
7 dagen
Spoor
Orion
Cobra
Proteus
Icarus

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken en dvd's.

DEON MEYER

7 DAGEN

Vertaald uit het Afrikaans door
Martine Vosmaer en Karina van Santen

A.W. Bruna Fictie

Copyright © Deon Meyer 2011

First published in South Africa in Afrikaans by Human & Rousseau, an imprint of NB Publishers in 2011, and in the UK in English by Hodder & Stoughton in 2012.

Oorspronkelijke titel

7 dae

Omslagbeeld

© iStock/Lourens Botha & Shutterstock/Robsonphoto

Omslagontwerp

Buro Blikgoed

© 2021 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 6934 4

NUR 305

Achter in het boek is een verklarende woordenlijst opgenomen.

Voor Anita

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting pro (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Dag 1
Zaterdag

1

Hij wil gewoon niet voor schut staan.

Rechercheur Bennie Griessel draagt nieuwe kleren, die hij zich niet kan veroorloven, er ligt een bos bloemen op de passagiersstoel, zijn handen zweten op het stuur, en zijn hele wezen hunkert naar de he-lende, kalmerende kracht van de drank. Want vandaag wil hij als het even kan niet voor schut staan. Niet voor Alexa Barnard, niet voor de sterren uit de muziekwereld, niet na alle voorbereidingen van de afge-lopen week.

Maandag is hij naar de kapper geweest. Dinsdag is Mat Jouberts vrouw Margaret zijn kledingconsulent geweest bij Romens in Tyger-vallei. ‘Het is smart casual, Bennie, gewoon een katoenen broek en een mooi overhemd,’ had ze geduldig met haar charmante Engelse accent gezegd.

‘Nee, ook een jasje,’ had Griessel aangedrongen, als de dood om te casual en niet smart genoeg te zijn. Want de mensen daar zullen smart zijn.

Hij wilde ook een das, maar Margaret had voet bij stuk gehouden. ‘Overdressed is erger dan underdressed. Geen das.’ Zo is hij uitgekomen op een kaki broek, een lichtblauw katoenen overhemd, een zwarte riem, zwarte schoenen, een vlot zwart jasje en een creditcardrekening waar hij koude rillingen van krijgt.

En vanaf woensdag bereidt hij zich geestelijk voor, want hij weet dat deze toestand, deze gelegenheid, hem helemaal uit het lood kan slaan. Zijn grootste angst is vloeken, want dat doet hij als hij het benauwd krijgt. Hij zal de hele avond op zijn woorden moeten letten. Geen politietaal, geen grove woorden, netjes praten, kalm blijven. Daarom heeft hij het allemaal gerepeteerd, ‘geprevisualiseerd’, zoals dokter Barkhuizen, zijn sponsor bij de AA, heeft aangeraden.

Tegen Anton L’Amour zal hij zeggen: ‘*Kouevuur* is briljant gitaarspel.’

Meer niet, niet lyrisch worden en bullshit gaan uitkramen. Tegen Theuns Jordaan: 'Ik houd erg van uw werk.' Dat is goed om te zeggen, respectvol en waarderdend, waardig. *Jissis*, en als Schalk Joubert er is, zal hij, Bennie Griessel, diep ademhalen, hem een hand geven en alleen zeggen: 'Aangenaam kennis te maken, het is een grote eer.' En dan kan hij beter weglopen voordat de heldenvererende, basgitaarbewonderende woorden als een stortvloed naar buiten stromen.

En dan, zijn grootste zorg: Lize Beekman.

Kon hij maar één borrel nemen voordat hij haar ontmoet. Om te zorgen dat zijn zenuwen niet met hem op de loop gaan.

Hij zal eerst zijn hand aan zijn nieuwe broek moeten afvegen, want met zo'n zweetklauw kan hij Lize Beekman niet begroeten. 'Juffrouw Beekman,' zal hij zeggen. Met een beheerste, vriendelijke glimlach. 'Juffrouw Beekman, het is een uitzonderlijke eer.' Nee, nee, dat is niet het woord dat professor Phil Pagel, de patholoog-anatoom, had geoperd. Dat was 'buitengewoon'.

'Juffrouw Beekman, het is een buitengewone eer. Ik geniet enorm van uw muziek.' En dan zegt zij 'Dank u wel', en houdt hij verder zijn mond en gaat Alexa zoeken, want dat is de enige manier om zichzelf niet voor schut te zetten.

Het witte Chana-bestelbusje stopt onder de bomen in de Tweedelaan, tussen de Livingstoneschool en het plein achter bureau Claremont van de SAPS, de South African Police Service.

Het is een onopvallende auto, een model uit 2009 dat de wonden van zwaar werk vertoont: een deuk in de voorbumper, schuurplekken en krassen bij de laaddeur. De ramen opzij en aan de achterkant zijn ondoorzichtig gemaakt met goedkope witte verf. De zijpanelen hebben een iets andere kleur dan de rest van de auto.

De sluipschutter achter het stuur zet de motor uit, legt zijn handen op zijn knieën en zit een poosje doodstil.

Hij heeft een blauwe, iets verschoten overall aan. Blond haar hangt tot op zijn rug, een bruine honkbalpet is laag over zijn ogen getrokken.

Hij kijkt geconcentreerd eerst door het linkervoorraam naar het verlaten schoolplein. Dan rechts. Hij bestudeert de hoge omheining aan de overkant van de straat, het dubbele draadhek, en daarachter het terrein van de SAPS in de namiddagschaduw van de Tafelberg. Het ligt er

stil en verlaten bij.

Hij controleert of de twee voorportieren op slot zitten en klimt dan over de rugleuning naar achteren. De laadruimte is een bende, kisten en dozen van metaal, hout en karton. Hij gaat op een houten krat zitten en trekt het zelfgemaakte gordijn van verschoten gele stof los dat aan het met tapijt beplakte plafond hangt. Het scheidt hem van de cabine en maakt hem onzichtbaar voor voorbijgangers.

Hij zet de pet af, legt hem weg en merkt dat zijn adem begint te jagen, dat zijn handen een beetje beven. Hij ontspant zijn schouders met een opzettelijke zucht, doet een lange, verweerde gereedschapskist naast zich open en haalt de losse bak eruit. Die zit helemaal vol met veelgebruikt gereedschap: hamers, een verzameling schroevendraaiers, kniptangen, nijptangen, ijzerzaagjes. Hij zet hem zacht naast de kist, op de rubberen vloermat van de Chana.

Onder in de rode kist liggen twee voorwerpen, een geweer en een K-Way Kilimanjaro-trekkingstok.

Hij haalt als eerste de wandelstok eruit en zet hem tegen zijn schouder, daarna pakt hij het geweer, schuift de geluiddemper aan de voorkant voorzichtig door de zwarte lus aan de punt van de stok, zodat de telescoop van het vuurwapen niet geraakt wordt, en draait de stok tegen de klok in tot de lus strak staat.

Hij drukt zijn wang tegen de kolf, controleert de hoogte van de wandelstoksteun, en stelt die bij.

Hij schuift het rechterzijpaneel van de Chana drie centimeter naar rechts, met het handvatje dat hij heeft aangebracht. Daarna het magnetische paneel aan de buitenkant zodat hij de loop met de telescoop naar buiten kan steken.

Hij drukt de kolf tegen zijn schouder en kijkt door de telescoop naar het parkeerterrein van de SAPS. Hij stelt de focusring in.

Voor het grote victoriaanse huis aan de Brownlowstraat pakt Griessel de bloemen, stapt uit en loopt door het tuinhek naar de voordeur.

Alexa Barnard is bezig het huis op te knappen. De lelijke reuzencactus die bij het hek stond is onlangs weggehaald, tegen het huis staan steigers van de schilders.

Hoort allemaal bij haar genezingsproces, denkt hij. Haar nieuwe leven.

Hij blijft voor de deur staan en kijkt naar zijn schoenen. Ze glimmen.

Hij haalt diep adem. Stel nou dat hij het verkeerd begrepen heeft en het een pinguïnpak-met-strikje-toestand is vanavond, en Alexa opendoet in een of andere exotische avondjurk? Of juist informeel, spijkerbroek en open hemd. Hij is nog nooit op een receptie van muzikanten geweest.

Hij belt aan en hoort haar de trap af komen.

De deur gaat open. Hij ziet haar.

‘Jissis,’ zegt Griessel.

Door het kijkgat ziet de sluipschutter hoe de pick-uptruck van de politie vlak langs de Chana rijdt en langzaam het grote hek in draait.

Hij wacht tot de pick-up weer in zijn blikveld komt, op het parkeerterrein. Hij drukt zijn wang tegen de geweerkolf en volgt hem met de telescoop.

Maar één inzittende, in uniform.

De pick-up rijdt over het asfalt tot het midden van het open terrein. Hij stopt achter twee andere SAPS-voertuigen, uit het zicht.

Tussen de zeventig en tachtig meter, schat hij.

Hij richt het vizier op de voorkant van een van de auto’s en wacht tot de agent tevoorschijn komt, zich plotseling bewust van het kloppen van zijn hart.

Hij haalt diep adem.

Het uniform verschijnt in de telescoop. Een gewone agent.

Lastig schot, bewegend doel.

Hij mikt laag, volgt de beweging en dwingt zich om zijn vaste procedure te volgen: hou de horizontale as van de telescoop recht, richt het vizierkruis op het doelwit, adem uit, druk de trekker zacht in, hou je oog open.

Het geweer stoot zacht tegen zijn schouder, de gedempte plof van het schot is harder dan hij had verwacht in de binnenruimte van de Chana.

Mis.

‘Je ziet er...’ Griessel wil ‘fokking’ zeggen, maar hij beheerst zich en zoekt wanhopig naar een aanvaardbaar woord dat haar adembenevende uiterlijk recht doet. ‘... fantastisch uit.’ Want ze staat daar in een zwarte strapless jurk tot op de enkels, met een brede, geelbruine leren ceintuur vlak onder haar grote borsten, lichtbruine plateausandalen.

En haar gezicht... Hij heeft haar nog nooit zo gezien: zorgvuldig en deskundig opgemaakt, de volle rode lippen, het blonde haar geknipt en geveerd, zilveren hartjes als oorbellen, haar ogen diepgroen achter de lange wimpers.

Heel even vraagt hij zich af of hij haar misschien vanavond, als alles voorbij is, voor het eerst zal kussen.

Ze lacht en kijkt hem waardierend aan. 'Jij ook, Bennie.' En dan: 'Zijn die bloemen voor mij?'

'O, ja...' Hij steekt ze haar onhandig toe.

Er komt een blos op haar wangen, oprechte waardering voor hem, voor het gebaar.

'Dank je wel.' Ze doet een stap naar voren en kust Griessel op zijn wang.

Hij weet uit ervaring dat het schot buiten bijna onhoorbaar is, dankzij de geluiddemper en de stukken tapijt waarmee de Chana aan de binnenkant is beplakt. Zijn handpalmen zweten op het geweer en zijn hart bonst. Hij haalt de grendel over en de patroonhuls schiet eruit, kaatst tegen een van de gereedschapskisten. Hij duwt een nieuwe patroon in de kamer. Hij beweegt het wapen even en ziet door de telescoop dat de agent niets heeft gemerkt van het mislukte schot, zijn gezicht is naar de berg gekeerd.

Hij mikt lager en krijgt de benen van de agent weer in het vizier.

Richt twee, drie centimeter voor de bewegende benen, op kniehoogte, de zenuwen stijgen nu vanuit zijn maag naar zijn strot, blijf ademen, blijf ademen, langzaam uitblazen... Hij haalt de trekker over. Ziet de agent vallen.

Opluchting. De geur van cordiet in zijn neus.

Dan volgt de haast, het besef dat hij zich nú moet concentreren, de volgende zestig seconden is het erop of eronder, alles moet precies volgens plan.

Draai de band van de steunstok los. Trek het geweer uit de lus. Leg het geweer in de gereedschapskist. Zet de bak erbovenop. Doe de kist dicht, de stok mag blijven liggen.

Trek het gordijn omhoog.

De pet. Zet de pet op.

Hij klimt weer achter het stuur.

Niet naar het doelwit kijken, niet doen, maar de angst overweldigt hem bijna, zodat hij snel zijn hoofd draait om te kijken. De agent ligt tachtig meter verder, hij ligt daar. Hij kijkt de andere kant uit, waar-

schijnlijk naar zijn been.

Kijk voor je.

Draai de sleutel om, start de Chana, trek langzaam op, nog tien meter en je bent uit het zicht, een paar seconden, te weinig voor de agent om je te kunnen zien, om het te merken, hij is in shock, natuurlijk, verward. Geen aandacht trekken, alles rustig doen, normaal.

Hij schakelt. En rijdt weg.

2

Bij de ingang van de Kandelaarfoyer van het Kunstekaaptheater kijkt Griessel naar het enorme affiche. Het verkondigt met grote letters ANTON GOOSEN VERJAARSCONCERT, VRIJDAG 4 MAART, GRAND ARENA, met daaronder een foto van alle sterren die daar over een week zullen optreden. Alexa Barnard trekt alle aandacht, in het midden, vlak onder de kleinere aankondiging: XANDRA BARNARD IS TERUG!

En hier staat hij met die legende aan de arm, in zijn nieuwe jasje. Hij slikt en vermant zich.

Binnen. Veel mensen. Hij spiedt snel rond naar de kleding van de mannen. Grote opluchting, want er zijn heel wat jasjes. Hij ontspant een beetje, alles komt goed.

Hoofden draaien zich naar Alexa, mensen roepen haar naam en dan worden ze omsingeld. Alexa laat zijn arm los en begint te groeten. Griessel houdt zich op de achtergrond. Hij vermoedde al dat dit zou gebeuren en is blij dat ze zó wordt onthaald. Ze was afgelopen week zenuwachtig en had tegen hem gezegd: 'Ik ben er zo lang uit geweest, Bennie. En die hele toestand met de dood van Adam... Ik weet niet wat ik moet verwachten.'

Adam was haar man. Bennie heeft het onderzoek naar de moord op hem geleid, zo heeft hij haar leren kennen.

'Jij bent Paul Eilers, de acteur,' zegt iemand vlak naast hem. Dan realiseert hij zich dat de mooie jonge vrouw tegen hem praat.

'Nee,' zegt hij. 'Ik ben Bennie Griessel.'

'Ik had kunnen zweren dat je Paul Eilers was,' zegt ze teleurgesteld, en dan is ze weg.

Hij herkent sommige sterren. Laurika Rauch, die Alexa's handen in de hare klemt en met veel medeleven iets zegt. Karen Zoid en Gian Groen in gesprek. Emo Adams die Sonja Herholdt laat schateren van de lach.

Waar is Lize Beekman?

Een kelner dringt door de mensenmassa, komt langs met een dienblad vol glazen champagne en biedt hem er een aan. Hij staart naar het gouden vocht, de belletjes die lui naar boven zweven, en voelt de emotie in zich, de begeerte. Hij vermant zich, schudt zijn hoofd. Nee, bedankt.

Tweehonderdtweeënzeventig dagen zonder drank.

Misschien moet hij een frisdrank gaan halen, om iets in zijn hand te hebben, want nu staat hij hier alleen maar, een vaal eiland in een zee van glanzende mensen. Moet je Alexa zien, ze is thuis, in haar element, ze straalt.

Jissis. Wat doet hij hier?

Het wordt hem bijna te veel als hij Schalk Joubert ontmoet.

‘Schalk, dit is Bennie Griessel, hij speelt ook basgitaar,’ stelt Alexa hem voor, en hij voelt zijn gezicht verkleuren. Met trillende handen zegt hij: ‘Aangenaam kennis te maken, het is me verdomme een eer.’ Zijn stem is hees en hij schrikt van de vloek die hem ontglipt.

‘Dank je wel, collega, de eer is geheel aan mijn kant,’ zegt Schalk Joubert gemakkelijk en gemoedelijk, en zijn toon bezweert Griessels angsten, waardoor hij ontspant. Het reuzecompliment ‘collega’ vervult Griessel met dankbaarheid, zodat hij de moed vat om onder Alexa’s goedkeurende glimlach een gesprek aan te knopen met Theuns Jordaan en Anton L’Amour. Hij vraagt hen uit over de opbouw van *Kouevuur*. En dan, gesterkt door hun toeschietelijkheid: ‘En wanneer gaan jullie *Hexriviervallei* eens fatsoenlijk opnemen, een hele track? Dat nummer verdient het.’

Hij begint te ontspannen, praat hier, lacht daar en vraagt zich af waarom hij zich zoveel zorgen heeft gemaakt, hij is bijna trots op zichzelf, en dan trekt Alexa hem aan zijn arm, draait hij zich om en ziet hij Anton Goosen én Lize Beekman, naast elkaar, recht voor zich staan, alles zweert samen, een moment stilte dat het geroezemoes onderbreekt en het is te plotseling, te veel en te groot, hij slaat dicht, zijn hart klopt wild en hij pakt de uitgestrekte hand van de lange, mooie, blonde zangeres, helemaal overweldigd, en het enige wat uit zijn mond komt, het woord idioot langgerekt en helder in de stilte, is: ‘Fok.’

En dan begint zijn mobiel in zijn jaszak te rinkelen.

Hij blijft staan. Verstard.

Ergens in zijn hoofd de impuls: doe iets.

Snel laat hij Lize Beekmans hand los, gloeiend van schaamte en vernedering, en mompelt: 'Neem me niet kwalijk.' Hij grabbelt naar zijn telefoon, draait zich om en drukt het toestel tegen zijn oor.

'Hallo.' Zijn eigen stem klinkt hem vreemd in de oren.

'Bennie, ik heb je nodig,' zegt brigadier Musad Manie, bevelvoerder van de 'Valken', een speciale politie-eenheid. 'En wel onmiddellijk.'

Hij rijdt te hard, boos op zichzelf, boos op Alexa, hoe kon ze hem dit aandoen? Boos op de telefoon die ging, hij had zijn enorme flater vast nog kunnen rechtbreien, hij had er iets aan kunnen toevoegen, zijn ingestudeerde zin 'Het is een buitengewone eer', dat zou de angel uit die hele blunder hebben gehaald. Boos op de brigadier die hem op een zaterdagavond, zijn vrije weekend, laat opdraven, boos dat hij het beschuldigende refrein niet uit zijn hoofd kan krijgen: hij heeft een modderfiguur geslagen. Dat verschrikkelijke ogenblik, het woord dat hij er uitflapte, hangt als een dode zwarte vogel tussen hem en Lize Beekman in, alles bevriest behalve het irritante geluid van zijn telefoon en het besef dat loodzwaar in hem neerdaalt: hij heeft zichzelf gigantisch, onvergeeflijk voor schut gezet, ondanks al zijn goede voornemens, plannen en voorbereidingen.

Het is eigenlijk Alexa's schuld. Zij wilde weten wie hij graag zou ontmoeten, twee weken geleden al. Hij heeft het van het begin af aan tegen haar gezegd, niemand, hij wilde daar gewoon rondlopen en beschikbaar zijn als ze hem nodig had. Want hij wist dat hij misschien zijn hoofd zou verliezen. Maar toen trok ze de namen uit hem, een voor een, en zei: 'Ik wil dat graag voor je doen.' En hij: 'Nee, alsjeblieft,' maar met steeds minder overtuiging, want het vooruitzicht werd steeds aantrekkelijker. Tot hij toegaf, ter wille van haar, maar toen al met vlanders in zijn buik, de vage angst, nee, het voorgevoel dat hij hier misschien niet goed mee om zou gaan.

Zijn schuld. Gewoon zijn eigen fokking schuld.

Hij weet dat er grote problemen zijn zodra hij de drie hoge officieren van het DPCI – het Directorate for Priority Crime Investigation – én generaal John Afrika, hoofd van de Recherche en Criminele Inlichtingendienst van de West-Kaap ziet zitten.

De stevige brigadier Musad Manie, de bevelvoerder van de Valken met zijn granieten kop, zit in het midden. Aan weerszijden zitten kolo-

nel Zola Nyathi, hoofd van Gewelddelicten en Griessels directe baas, en kolonel Werner du Preez, groepshoofd van Crimes Against the State (CATS). John Afrika zit aan de andere kant van de tafel.

Ze begroeten elkaar en Manie vraagt hem erbij te komen zitten. Griessel ziet dat de hogere officieren dossiers en documenten voor zich hebben liggen.

‘Het spijt me dat ik je avond heb verstoord, Bennie,’ zegt de brigadier. ‘Maar we hebben een kwestie.’

‘Een lelijke kwestie,’ zegt Afrika.

Kolonel Nyathi knikt.

De brigadier aarzelt met ingehouden adem, alsof er heel veel te vertellen is. Dan bedenkt hij zich en schuift een vel papier over de tafel. ‘Laten we hiermee beginnen.’

Griessel trekt het papier naar zich toe en begint te lezen, zich bewust van de ogen van de vier die op hem zijn gericht.

762a89z012@anonymail.com

Datum: zaterdag 26 februari, 06:51

Aan: j.afrika@saps.gov.za

Re: Hanneke Sloet – jullie waren gewaarschuwd

Het is vandaag precies veertig dagen geleden dat Hanneke Sloet is vermoord. Dat zijn veertig dagen van toedekken. Jullie weten waarom ze is vermoord.

Dit is mijn vijfde boodschap, maar jullie luisteren niet. Nu dwingen jullie me. Vandaag zal ik een politieman neerschieten. In zijn been. Ik ga elke dag een politieman neerschieten tot jullie de moordenaar arresteren.

Als jullie morgen geen bericht in de krant zetten dat jullie de zaak-Sloet heropend hebben, zal het volgende schot niet in een been zijn.

Geen ondertekening. Griessel kijkt op.

‘Zoals je ziet is dit vanochtend gestuurd,’ zegt de brigadier. ‘En vanavond is agent Brandon April door een sluipschutter in zijn been geschoten op het parkeerterrein van bureau Clarendon. Even voor zevenen.’

‘Langeafstandsschot,’ zegt Afrika. ‘Ze zoeken nog naar de plek waar die schoft zich had verstopt.’

‘De knie is er slecht aan toe,’ zegt Nyathi. ‘Aan barrels.’

‘Jonge vent,’ zegt Afrika. ‘Zal nooit meer normaal kunnen lopen. Die halvegare...’ Hij wijst naar de e-mail in Griessels hand. ‘... heeft me al vier keer geschreven. Van die verwarde mails, geen touw aan vast te knopen.’ Hij tikt op het dossier voor zich. ‘Je zult het zien.’

De brigadier leunt naar voren. ‘We willen bekendmaken dat jij het nieuwe onderzoek naar de zaak-Sloet gaat leiden, Bennie.’

‘Ik heb persoonlijk aan de brigadier gevraagd of we het aan jou kunnen geven,’ zegt Afrika.

‘Cloete is op het ogenblik de zondagskranten aan het bewerken, hij zegt dat we misschien iets in de *Weekend Argus* en de Kaapse editie van *Rapport* krijgen,’ zegt Manie. Cloete is de persvoorlichter van de SAPS.

‘We gaan ook naar de radio, maar ik weet niet of dat zal helpen,’ zegt Afrika.

‘Het is nogal een puinhoop,’ zegt Nyathi met een nog bezorgdere frons. ‘Voorzichtig uitgedrukt.’

‘Als je kans ziet, Bennie. We staan achter je. Wij allemaal.’

Griessel legt het papier op tafel, trekt zijn nieuwe, zwarte, vlotte jasje recht en vraagt: ‘Hanneke Sloet... was dat die advocate?’

3

‘Klopt,’ zegt Manie, en hij schuift het dossier naar Griessel. ‘Half januari. Bureau Groenpunt heeft de zaak onderzocht...’

Griessel pakt de stapel documenten en probeert zich te herinneren wat hij over de moord op Sloet heeft gehoord. Zo’n zes weken geleden was er een kleine mediastorm, zijn collega’s hadden het voortdurend over de zaak.

‘Vijf straten van mijn kantoor, in haar fancy appartement,’ zegt Afrika. ‘Neergestoken.’ En dan voegt hij er bijna verontschuldigend aan toe: ‘Met een gigantisch mes.’

De brigadier zucht. ‘Ze hebben niets gevonden. Niets. Bekijk het onderzoeksrapport maar, je zult zien, ze hebben elk spoor nagelopen.’

Griessel slaat het dossier open bij het SAPS5-formulier in deel C, blaardert het snel door, bekijkt de uitgebreide, nauwkeurige aantekeningen.

‘Je weet hoe het is sinds de zaak-Steyn,’ zegt Afrika. ‘Iedereen checkt en dubbelcheckt, niemand durft meer risico’s te nemen. Het Sloet-onderzoek is volgens het boekje gedaan. Het forensisch onderzoek was goed, het veldwerk was degelijk, ze hebben met Jan en alleman gepraat, maar geen flintertje van een motief gevonden.’

‘Behalve dat ze advocaat was,’ zegt Nyathi filosofisch. ‘Grote klanten. Groot geld.’

‘Ook waar...’ zegt Afrika.

‘Gelegenheidsmisdrijf,’ zegt Nyathi. ‘Onmogelijke zaak.’

Afrika zucht. ‘Het probleem is dat ze op 3 januari in het huis is getrokken, en de achttiende is vermoord. Ze had nog niet eens alles uitgepakt. Niemand kon de rechercheurs van Groenpunt vertellen of er iets gestolen was.’

‘Laten we niet te veel verraden,’ zegt Manie voorzichtig tegen de generaal. ‘We willen dat Bennie met een onbevangen blik kijkt en het dossier van voren af aan doorwerkt, om te zien of hij iets kan vinden.’

Afrika knikt instemmend.

Griessel pakt de e-mail. ‘Brigadier, wat is dat van dat “toedekken”.. weten jullie waarom ze is vermoord?’

Voordat Manie antwoord kan geven, zegt Afrika driftig: ‘Dat is kul, Bennie, absolute flauwekul. Je moet die andere mails eens zien. Verschrikkelijke insinuaties. We zouden de communisten beschermen en de antichristelijken en god weet wat nog meer.’

‘Die vent is niet goed bij zijn hoofd,’ zegt Nyathi. ‘Blanke racist, heeft de pest aan ons, aan de regering, aan homo’s, aan iedereen.’

‘Een terrorist, dat is hij, een terrorist die zich achter een anoniem e-mailadres verschuilt. Niet te achterhalen.’ Afrika schuift een dunne map naar Bennie toe. ‘Hier zijn de andere mails. Je zult zien.’

Moet hij die sluipschutterstoestand ook onderzoeken?

De brigadier ziet zijn aarzeling, want hij zegt: ‘Je weet hoe het gaat met die gekken, Bennie, vaak zijn ze gefixeerd op een specifieke zaak. Maar als er een verband is tussen de schutter en Sloet, en we hebben dat gemist... CATS gaat op de schutter jagen, kolonel Du Preez is de leider van het JOC.’

‘Mbali zal het onderzoek doen, brigadier,’ zegt Du Preez. ‘Ze is gisteren uit Amsterdam teruggekomen...’

‘Amsterdam, o Amsterdam,’ zegt Afrika hoofdschuddend maar vriendelijk.

‘Onze geliefde Mbali...’ zegt Nyathi met een vage glimlach.

De eenheid gonsde de afgelopen week van ‘het incident in Amsterdam’. De dikke Mbali Kaleni, al zes maanden lid van de CATS-groep van Du Preez, maakte deel uit van een groep rechercheurs die in Nederland een cursus gingen volgen. Toen is er daar iets met haar gebeurd, iets heel gênants, volgens de tamtam van de SAPS. Maar ondanks de spitsvondige speculaties in de wandelgangen weet niemand precies wat haar is overkomen. Behalve de top, en die zwijgt als het graf.

‘Je zult je handen vol krijgen, Bennie, maar het is belangrijk dat je weet welke vorderingen CATS maakt, waar zij naar kijken. En als je iets vindt wat hen kan helpen...’

‘Je weet hoe we werken, Bennie,’ zegt kolonel Du Preez. ‘Eén groot team...’

Griessel knikt weer.

Nyathi slaat zijn armen over elkaar en zucht. ‘Bennie, als bekend wordt dat iemand ons chanteert en politieagenten neerschiet... Vette kluif voor de media, algehele paniek.’

‘Cloete gaat ervoor zorgen dat de knie van de agent uit de kranten blijft. Dat je dat weet, Bennie,’ zegt Manie. ‘Wees alsjeblieft voorzichtig met de media. Hoe dan ook, adjudant-officier Nxesi is de rechercheur van Groenpunt die de zaak-Sloet heeft gedaan, je kunt hem bellen, wanneer dan ook, hij staat klaar.’

‘Ons hele team staat voor je klaar,’ zegt Nyathi.

‘Ik wil je niet nog meer onder druk zetten, Bennie,’ zegt Afrika heel ernstig, ‘maar je zult er vaart achter moeten zetten. Die idioot gaat politiegagenten neerschieten totdat jij de zaak hebt opgelost.’

Om halftien op zaterdagavond loopt Griessel naar zijn kantoor door de doodstille, brede gangen van het gebouw van het DPCI, de Valken. Hij is verbaasd over de enorme invloed die de zaak-Steyn, waar Manie net naar verwees, het afgelopen jaar op de SAPS heeft gehad.

Estelle Steyn, de jonge, net gediplomeerde kok die anderhalf jaar geleden in haar huis in de chique wijk Pinelands werd gewurgd – met een lap stof, vermoedelijk een stropdas. Geen sporen van braak, diefstal of aanranding... het moet iemand zijn geweest die ze kende en vertrouwde. Zoals haar dasdragende verloofde, de sombere, emotionele KPMG-consultant met zijn koude ogen en een sleutel van haar voordeur. Hij was binnen tweeënzeventig uur opgepakt en aangeklaagd en de media en het gefascineerde publiek hadden hem onmiddellijk schuldig bevonden. Want Estelle Steyn was één bundel levenslustige, zonnige energie en volgens collega's een briljante kok met een stralende toekomst. Naast haar blonde, glimlachende schoonheid op de voorpagina's leek de foto van haar verloofde broeierig en onheilspellend, de kille blik afgekeerd van de camera. Als een man die gebukt gaat onder zijn misdaden.

En toen kwam de rechtszaak.

De verdediging wierp zich als een roedel wilde honden op het karkas van een slordige behandeling van de plaats delict, de kokervisie van het onderzoek en de creatieve omgang met forensisch bewijs. Na zeven maanden sensatie vertrok de verloofde als vrij man.

De media riepen moord en brand, het volk was geschokt en verbijs-terd. Maanden daarna werd in bestsellers van criminologen en forensisch experts nog elke misstap van de SAPS ontleed en bekritiseerd. De oppositie gebruikte keer op keer in het parlement het hele geknoei als een wapen om de regering mee om de oren te slaan... de schade en schande hielden maar niet op.

En de carrière van de opsporingsambtenaar, Fanie Fick, was voorbij. Hij zit nu weggestopt in het Information Management Centre (IMC) van de Valken, omgeschoold en ingezet als computerrechercheur, maar iedereen weet dat hij nooit meer bevorderd zal worden. Achteraf heeft iedereen het over Fanie 'Fokop', Fanie de prutser, die elke avond zijn verdriet verdrinkt in de Drunken Duck in Stikland.

Dat is de reden waarom het dossier-Sloet, dat Griessel nu meeneemt naar zijn kantoor, zo pijnlijk volledig is en geheel 'volgens het boekje'. Want de wonden van de politie zijn nog vers, de eer is diep gekrenkt, en de angst voor nog een slachtoffer van de recherche, nog meer klappen en kritiek van de top, de media en Jan Publiek is groot.

Dat is de reden waarom generaal Afrika vanavond bij de vergadering van het DPCI aanwezig was en waarom hij naar een specifieke rechercheur heeft gevraagd.

Angst. Want de Valken accepteren normaal gesproken geen opdracht of medewerking van het hoofd van een provinciale recherche-dienst. Ze hechten te veel aan hun onafhankelijkheid, hun eigen structuren.

Angst, denkt hij, is ook de reden waarom ze zich nu door de schutter laten chanteren. Vroeger zou de SAPS niet gezwicht zijn voor de dreigementen van een sluipschutter.

Griessel zucht en doet de deur van zijn kantoor open. Dit is een recept voor moeilijkheden.

Het leven zit ingewikkeld in elkaar.

Hij rangschikt de dossiers op het bureau en slaat eerst de dunne map open die John Afrika hem heeft gegeven. Hij begint de mails op volgorde te lezen, maar heeft aanvankelijk moeite om zich te concentreren, er zijn vanavond te veel dingen te snel achter elkaar gebeurd.

762a89z012@anonimail.com

Datum: maandag 24 januari, 23:53

Aan: j.afrika@saps.gov.za

Re: Hanneke Sloet

Jullie weten heel goed wie Hanneke Sloet heeft vermoord. Arresteer die communist of ik speel alles door aan de media.

De tweede is een stuk langer:

762a89z012@anonymail.com

Datum: maandag 31 januari, 23:13

Aan: j.afrika@saps.gov.za

Re: Hanneke Sloet – jullie gaan naar de hell!!!

Jullie zijn goddelozen en zondaren (1 Timotheüs 1:9, Spreuken 17:23).

De waarheid over de communist en over het geld dat hij jullie betaalt zal uitkomen. Jullie zijn allemaal even corrupt. Jullie dagen zijn geteld.

1 Timotheüs 1:9: 'En hij dit weet, dat den rechtvaardigen de wet niet is gezet, maar den onrechtvaardigen en den halsstarrigen, den goddelozen en den zondaren, den onheiligen en den ongoddelijken, den vadermoorders en den moedermoorders, den doodslagers, den hoereerders, dien, die bij mannen liggen, den mensendieven, den leugenaars, den meinedigen, en zo er iets anders tegen de gezonde leer is.'

Spreuken 17:23: 'De goddeloze zal het geschenk uit den schoot nemen, om de paden des rechts te buigen.'

Spreuken 21:15: 'Het is den rechtvaardige een blijdschap recht te doen; maar voor de werkers der ongerechtigheid is het verschrikking.'

In de derde slaat hij een andere toon aan:

762a89z012@anonymail.com

Datum: zondag 6 februari, 22:47

Aan: j.afrika@saps.gov.za

Re: Hanneke Sloet – op jullie geweten

Jullie hebben drie weken de tijd om de moordenaars van Hanneke Sloet te arresteren. Het proces om gerechtigheid te laten zegevieren is begonnen.

Ik heb twee keer gewaarschuwd, maar jullie hebben niets gedaan. Wat nu komen gaat, is jullie eigen schuld en die van jullie communistische kameraden, niet de mijne. Jullie laten me geen keus.

Recht zal geschieden.

En dan, de een na laatste, gestuurd op zondag 13 februari, dertien dagen geleden:

Alles heeft een bestemde tijd. Die van jullie is bijna gekomen. Over twee weken zal ik jullie dwingen de moordenaars van Hanneke Sloet te pakken. Zoals jullie mij nu dwingen om recht te laten geschieden.

Prediker 3: 'Alles heeft een bestemden tijd.'

Vers 3: 'Een tijd om te doden, en een tijd om te genezen; een tijd om af te breken, en een tijd om te bouwen;'

Vers 8: 'een tijd van oorlog, en een tijd van vrede.'

Griessel legt de mail neer en rangschikt ze alle vijf naast elkaar, zijn ogen gaan heen en weer.

Dan leest hij ze weer van voren af aan.